

Arrest

nr. 225 819 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54 / 1
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 maart 2019 tot uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 14 november 2011. Deze aanvraag resulteert op 2 september 2013 in het arrest met nr. 108 885 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet toekent.

Verzoekende partij werd op 24 juli 2012 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

Een tweede asielaanvraag werd ingediend op 26 september 2013, doch afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op 16 januari 2014 (niet in overweging name) en een derde asielaanvraag werd ingediend op 12 februari 2014, dewelke per beslissing van 28 februari 2014 eveneens niet in overweging werd genomen door het CGVS. Een vierde asielaanvraag van 19 januari 2015 resulteert eveneens in een weigering tot inoverwegingname van het CGVS van 11 februari 2015.

Op 21 maart 2014 kreeg de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13^{quinqies}.

Op 19 januari 2015 diende de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in België in. Op 11 februari 2015 werd geweigerd om deze asielaanvraag in overweging te nemen.

Op 6 juli 2015 kreeg de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

De verzoekende partij werd op 4 april 2016 door de Franstalige correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot internering wegens doodslag. Verzoekende partij diende op 24 november 2018 een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dewelke op 31 januari 2019 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Op 13 maart 2019 werd deze beslissing evenwel ingetrokken.

Op 28 maart 2019 werd beslist om de verzoekende partij uit te sluiten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24/11/2018 bij onze diensten werd ingediend door :

A., N. R.R.Nr: (...)

Geboren te B. op X

Nationaliteit: Afghanistan

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat betrokkene uitgesloten wordt van het voordeel van voornoemd artikel 9ter gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet, te weten:

Redenen:

> Dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd, m.n. betrokkene heeft meerdere strafrechtelijke veroordelingen opgelopen

Op 24/07/2012 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde wegens: -Opzettelijke slagen en verwondingen met alg gevolg van ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond

Op 04/04/2016 werd hij veroordeeld tot een internering vanaf toen tot heden door de Franstalige Correctionele Rechtbank van Brussel wegens: -Doodslag

Gelieve betrokkene ervan op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

*Er dient een afschrift van deze brief te worden overhandigd nadat er voor kennisname werd getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd. Gelieve onmiddellijk onze diensten te melden indien kennisname niet mogelijk blijkt.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

"(...) artikelen 9ter juncto 55/4, en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel."

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"De bestreden beslissing waarbij verzoeker uitgesloten werd van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is als volgt gemotiveerd:

"Dat betrokkene uitgesloten wordt van het voordeel van artikel 9ter gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet, te weten:

Dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd, m.n. betrokkene heeft meerdere strafrechtelijke veroordelingen opgelopen:

Op 24.07.2012 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde wegens: opzettelijke slagen en verwondingen aan echtgenoot of samenlevende persoon of person met wie hij heeft samengeleefd, met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg;

Op 04.04.2016 werd hij door de Franstalige Correctionele Rechtbank Van Brussel tot internering veroordeeld vanaf toen tot op heden wegens: doodslag".

Hieruit blijkt dat verzoeker van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van paragraaf vier van deze bepaling, deze stelt:

"De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4".

Artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet verwijst dus naar artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet dat voorziet:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat :

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden".

De gronden tot uitsluiting van artikel 9ter Vreemdelingenwet zijn dus dezelfde gronden tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hoewel in casu niet expliciet vermeld staat, kan uit de beslissing worden afgeleid dat verwerende partij verzoeker heeft uitgesloten op grond van artikel 55/4, c van de Vreemdelingenwet, ni. dat verzoeker ernstige misdrijven heeft gepleegd.

Weliswaar betwist verweerder het bestaan van deze vonnissen niet maar wel dat hij omwille van deze vonnissen uitgesloten wordt van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Immers stelt verzoeker vast dat er geen proportionaliteitstoets werd doorgevoerd en dat uit de beslissing niet blijkt dat verweerder een nauwkeurig en individueel onderzoek deed van verzoekers situatie om tot de bestreden beslissing te komen.

Verzoeker verwijst in dat verband naar de Parlementaire Voorbereidingen van het huidig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet het volgende (Pari. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, p. 109-110):

"Voor wat betreft het aspect 'ernstig misdrijf' bedoeld in bovenvermeld punt c) dient benadrukt te worden dat de bewoordingen van artikel 17 van de Richtlijn 2004/EG van 29.04.2004 werden overgenomen, die niet noodzakelijk aansluiten bij het Belgisch Strafrechtelijk classificatiesysteem. Verder kan voor de invulling van het begrip 'ernstig misdrijf' mutatis mutandis worden verwezen naar de punten 155 tot 158 van de «Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés», uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands):

" 155.(...) Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré.

(...) 156. Aux fins de cette clause d'exclusion, il est également nécessaire de veiller le pour et le contre, de tenir compte à la fois de la nature de l'infraction que le demandeur du statut de réfugié est présumé avoir commise et du degré de la persécution qu'il redoute. Si une personne craint avec raison des très graves persécutions, par exemple des persécutions qui mettent en danger sa vie ou sa liberté, le crime en question doit être très grave pour que la clause d'exclusion lui soit applicable. (...)

157. Pour évaluer la nature du crime qui est présumé avoir été commis, il faut tenir compte de tous les facteurs pertinents, y compris les circonstances atténuantes éventuelles. Il faut également tenir compte de toutes les circonstances aggravantes, telles que, par exemple, le fait que l'intéressé a déjà des condamnations inscrites à son casier judiciaire. Le fait que l'individu condamné pour un crime grave de droit commun a déjà purgé sa peine ou a été gracié ou encore a bénéficié d'une amnistie doit également entrer en ligne de compte. En pareil cas, la clause d'exclusion n'est plus censée s'appliquer, à moins qu'il ne puisse être démontré qu'en dépit de la grâce ou de l'amnistie les antécédents criminels du demandeur l'emportent sur les autres considérations. (...) »

Uit het voorgaande blijkt dat de het doel van wetgever was dat slechts in weloverwogen gevallen, na afweging van alle elementen uit het concrete dossier, eventueel tot uitsluiting kan worden overgegaan. Een uitsluitingsgrond kan dus pas ingeroepen worden na een individuele beoordeling van de concrete feiten, rekening houdend met de aard van de inbreuk, het bestaan van verzwarende en/of verzachtende omstandigheden en de ernst van de straf. Ook met het feit of de betrokkene zijn of haar straf reeds heeft

uitgezeten, moet in aanmerking worden genomen. Zo niet, wordt geen proportionaliteitstoets gevoerd en is een beslissing tot uitsluiting niet wettelijk (RvV 13 maart 2015, nr. 140.962).

In casu blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat deze proportionaliteitstoets is doorgevoerd en daarom is de uitsluiting van verzoeker van het voordeel van artikel 9ter Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker stelt vast dat volgende elementen mee in rekening hadden moeten worden genomen alvorens tot uitsluiting over te gaan:

- 1. Verzoekers lange verblijf in het Rijk: verzoeker verblijft sinds 2012 in België.*
- 2. De gezinstoestand van verzoeker: verzoekers echtgenote en kinderen verblijven wettig in België. Verzoeker heeft ondanks de veroordeling tot partnergeweld nog geregeld contact met zijn gezinsleden.*
- 3. De aard en de omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd door verzoeker: zoals hierboven vermeld, heeft verzoeker twee feiten gepleegd, m.n. slagen en verwondingen aan partner (2012) en doodslag (2016). Voor het eerste feit werd verzoeker tot een relatief milde gevangenis straf van acht maanden veroordeeld. Verzoeker heeft zijn straf uitgezeten. Met betrekking tot de veroordeling voor slagen en verwondingen aan zijn partner stelt verzoeker vast dat verweerder geenszins rekening heeft gehouden met het feit dat deze feiten - de enige waarvoor hij strafrechtelijk aansprakelijk werd gesteld - zeven jaar voor het nemen van de bestreden beslissing werd gepleegd. Dat verzoeker in april 2016 een ander feit heeft gepleegd, ni. doodslag, kan hem niet worden aangerekend net omdat hij voor dit laatste feit zoals hierboven aangegeven ontoerekeningsvatbaar verklaard.*

Bovendien heeft verweerder geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zijn straf voor slagen en verwondingen volledig heeft uitgezeten.

Voor het tweede feit werd verzoeker, gelet op zijn geestelijke toestand, geïnterneerd. De geestesstoornis waaraan verzoeker leed en nog steeds lijdt, komt voor uit zijn ontoerekeningsvatbaarheid. Hij is niet verantwoordelijk voor zijn daden en niet schuldig in de strafrechtelijke zin van het woord. Deze maatregel (internering) is thans steeds van kracht en wordt uitgevoerd in een psychiatrisch centrum in Doornik. Verweerder stelt dan ook onjuist in de bestreden beslissing dat verzoeker meerdere strafrechtelijke veroordelingen" heeft opgelopen, en verder dat hij "veroordeeld werd tot internering". Internering is geen straf, maar een maatregel. Meer nog, verzoeker vraagt net de verblijfsmachtiging om medische redenen aan omwille van de psychische stoornis die hem tot deze feiten hebben gebracht. Zoals in de aanvraag werd aangegeven:

"Hij heeft dus geen schuld aan zijn daden, maar is het slachtoffer van zijn eigen geestesziekte. Daarvoor wordt hij momenteel behandeld in het kader van zijn internering. Deze is van onbepaalde duur waardoor hij slechts zal worden vrijgelaten op het moment dat hij geen gevaar meer betekent voor de Belgische samenleving noch voor zichzelf. Met andere woorden vormt hij dus geen actueel noch toekomstig gevaar, aangezien hij pas in de Belgische samenleving zal kunnen komen op het moment dat hij niet meer lijdt aan die psychische aandoening. Of laat staan wanneer, dat het geval zal zijn is hoogst onvoorspelbaar."

Verzoeker verdient dus niet gesanctioneerd te worden met de uitsluiting voor feiten waarvoor hij geen verantwoordelijkheid draagt.

- 4. Er werd evenmin een afweging gemaakt tussen de gepleegde feiten en de ernst van het risico in geval van terugkeer*

Verzoeker verwijst in dat verband naar het citaat uit de Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés zoals die op haar beurt hierboven werden geciteerd in de Parlementaire voorbereidingen bij de wet waarbij het artikel 55/4 Vreemdelingenwet werd ingevoerd:

« Si une personne craint avec raison des très graves persécutions, par exemple des persécutions qui mettent en danger sa vie ou sa liberté, le crime en question doit être très grave pour que la clause d'exclusion lui soit applicable »

In de aanvraag tot verblijfsmachtiging schreef verzoekers advocaat in dat verband:

"Vooreerst wijst client in dat verband op het grote stigma dat in Afghanistan heerst ten aanzien van psychisch zieken: « Stigmatisation des malades psychiques. Alors que tous les hôpitaux de province proposent entre-temps une consultation psychique, les conseillères et les conseillers luttent même dans la capitale Kaboul contre de vieilles traditions et une culture de stigmatisation des malades psychiques. Selon un rapport de Disability World daté de février 2005 et cité dans les directives du HCR du 19 avril 2016, cette stigmatisation résulte du fait que les maladies psychiques sont souvent considérées par la société comme une punition pour des péchés. Les familles ont donc souvent tendance à tenir leurs membres souffrant de maladies psychiques à l'écart de la société. » (blz. 4 van het Rapport Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés : « Afghanistan : traitement psychiatrique et psychothérapeutique » van 05.04.2017, stuk 4)

Bovendien blijkt de psychische zorgen dus grotendeels onbeschikbaar in Afghanistan. Er is slechts één publiek psychiatrisch ziekenhuis dat zich in Kaboel bevindt, terwijl client uit Baghlan afkomstig is, dat is op vijf uur autorijden van zijn herkomststreek. « Bien que des traitements soient grandement nécessaires en raison de la propagation de ces maladies, la pénurie de personnel persiste, notamment pour ce qui est des psychiatres, des travailleurs et travailleuses sociaux, ainsi que des psychologues. Il n'y a pas non plus d'infrastructure appropriée. La société n'a pas conscience que les maladies psychiques doivent impérativement être traitées. Comparé aux États voisins, l'Afghanistan est très mal équipé, d'après les informations fournies par l'OMS en 2014 et citées par Samuel Hall. Le pays ne dispose que d'un seul établissement de soins tertiaires pour le traitement des maladies psychiques (Kaboul Mental Health Hospital) et d'environ trois psychiatres formés, ainsi que d'une dizaine de psychologues, pour une population de plus de 30 millions d'habitant-e-s » (blz. 4 van het bovenvermelde OSAR rapport).

Zoals aangegeven hierboven kan verweerder alleen maar rekening houden met de veroordeling voor slagen en verwondingen omdat verzoeker alleen maar daarvoor strafrechtelijk verantwoordelijk is. Tegelijk blijkt uit de informatie die verzoeker bij de aanvraag verblijfsmachtiging voegde, dat het risico in geval van terugkeer zeer groot is omwille van het sociaal stigma op psychische ziekten en omwille van de onbeschikbaarheid van de adequate medische behandeling. Verzoeker meent dan ook dat het partnergeweld waartoe hij veroordeeld werd, in de wetenschap dat de veroordeling al zeven jaar oud is, hij zijn straf heeft uitgezeten en daarna geen andere veroordelingen meer heeft opgelopen (waarvoor hij aansprakelijk kan worden gesteld), niet voldoende ernstig is om verzoeker bloot te stellen aan het ernstig risico op een schending van het artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker verwijst in dat verband uiteraard ook naar het arrest PAPOSHVILI van de Grote Kamer van het EHRM van 13.12.2016 waarbij verweerder werd veroordeeld aangezien hij niet was overgegaan tot een evaluatie van medische risico's voor de betreffende verzoeker in geval van terugkeer naar zijn herkomstland, omdat die verzoeker strafrechtelijke feiten had gepleegd.

Het voorgaande toont weldegelijk aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de voormelde elementen. Verweerder schendt hiermee de materiële motiveringsplicht opgenomen in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Eveneens schendt hij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorts schendt verweerder het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsél. Immers, verweerder had met de bovenstaande elementen op een redelijke en zorgvuldige wijze rekening moeten houden. Dit is echter niet gebeurd.

De bestreden beslissing is derhalve niet afdoende gemotiveerd, kennelijk onredelijk en moet worden vernietigd."

2.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing stelt vast dat de verzoekende partij een ernstig misdrijf heeft gepleegd en meerdere correctionele veroordelingen heeft opgelopen zodat moet worden aangenomen dat de verzoekende partij van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd uitgesloten op grond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Er wordt specifiek uiteengezet dat de verzoekende partij op 27 juli 2012 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank te Dendermonde voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid van haar echtgenoot of samenlevende partner. Op 4 april 2016 volgt een veroordeling door de correctionele rechtbank te Brussel omwille van het misdrijf “doodslag” met internering als gevolg.

De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing aan dat dit dient beschouwd te worden als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan eveneens de schending aangevoerd wordt.

Artikel 9ter, §4, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4 De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;*
- b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;*
- c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;*

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Aldus blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in een wettelijk kader inzake de mogelijkheid voor de verwerende partij om – niettegenstaande wordt vastgesteld dat de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft – een verblijfsmachtiging te weigeren, ingeval er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de aanvrager zich schuldig maakte aan de in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet omschreven handelingen. Dit zijn niet om het even wat voor handelingen die indruisen tegen de openbare orde. Het moet onder meer gaan om vreemdelingen van wie er ernstige

redenen zijn om aan te nemen dat ze een ernstig misdrijf hebben gepleegd. De memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet preciseert dienaangaande, citerend uit *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés”*: *“Dans le présent contexte, [...] un crime « grave » doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave [...]”* (Parl.St. Kamer, 2005-2006, 51, nr. 2478/1, p.109).

Het kan niet ernstig worden betwist dat doodslag een ernstig misdrijf is. De verzoekende partij werd op 4 april 2016 door de correctionele rechtbank veroordeeld en geïnterneerd.

De verzoekende partij betwist niet dat zij deze misdrijven pleegde.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd aangehouden op 31 mei 2012 wegens het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen aan haar partner(met wie zij religieus gehuwd was) op 30 mei 2012. Uit het uittreksel van het strafregister blijkt dat op 24 juli 2012 de verzoekende partij werd veroordeeld voor deze opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen echtgenoot of samenlevende persoon door de correctionele rechtbank te Dendermonde, tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gedurende drie jaren behalve voor wat de voorlopige hechtenis betreft. Verder blijkt dat bij vonnis van 4 april 2016 van de correctionele rechtbank te Brussel de verzoekende partij werd veroordeeld voor doodslag en geïnterneerd werd. Dit is een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg werd er overeenkomstig de bepalingen van artikel 55/4, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet nagegaan te worden of er *“ernstige redenen”* zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een *“ernstig misdrijf”* zouden kunnen verantwoorden.

Er wordt bovendien op gewezen dat, gelet op de bewoordingen van artikel 9ter, § 4, van de Vreemdelingenwet, de wetgever een ruime discretionaire bevoegdheid heeft toegekend aan de gemachtigde van de minister om te oordelen of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij handelingen heeft gepleegd, zoals bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist de veroordelingen niet, maar zij is het oneens met het feit dat zij omwille van deze veroordeling uitgesloten wordt van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij meent dat geen proportionaliteitsonderzoek plaatsvond en geen nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar haar situatie. Zij verwijst naar de memorie van toelichting van de totstandkoming van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze grieven kunnen niet gevolgd worden. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij is nagegaan wat de inhoud van de veroordeling bevat, welke contacten de verzoekende partij nog heeft met haar familie (sporadisch om de twee maanden) en met het gegeven dat de verzoekende partij nog steeds geïnterneerd is (de verzoekende partij werd gehoord op 5 september 2018 met verslag hiervan in het administratief dossier). Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in zijn tweede asielaanvraag op 14 oktober 2013 al verklaarde dat zijn vrouw weggegaan is bij hem en hij op dat ogenblik zijn kinderen al drie maanden niet had gezien. Uit het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Brussel van 14 juni 2012 en de bijhorende vordering van het parket (documenten voorhanden in het administratief dossier) blijkt dat al in 2012 de verzoeker aan zijn partner slagen en verwondingen toebrengt en de partner van verzoeker al op 30 mei 2012 aan de politie verklaarde dat ze haar wens om te scheiden aan de verzoeker kenbaar maakte met het gevolg dat zij slachtoffer werd van het plegen van geweld tot gevolg door verzoeker. Uit een verslag van de bezoeken in de instelling waar de verzoekende partij verblijft, die de verzoekende partij kreeg, ook de recente bezoeken, blijkt dat het contact met zijn kinderen eerder sporadisch is. De verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekers echtgenote een ex-partner is en dat het opzoeken van de verzoekende partij samen gebeurt met de twee dochters, die ook de reden zijn waarom de verzoekende partij nog steeds wordt opgezocht door de ex-partner. De verzoekende partij verklaarde in België te willen blijven voor het contact met de kinderen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en niet tot gevolg heeft dat het contact met de familie wordt verstoord.

De bestreden beslissing meldt dat de internering van de verzoekende partij nog steeds actueel is. Ook blijkt dat de bestreden beslissing meldt dat de verzoekende partij verklaarde toe te komen in België op 13 november 2011.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt geen rekening te houden met het lange verblijf, de gezinstoestand en de aard en omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd, blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij wel degelijk gevraagd heeft naar de omstandigheden en de reden waarom de verzoekende partij in België wenst te blijven. De verzoekende partij laat na duidelijk te maken welke omstandigheden van die aard zijn dat ze de bestreden beslissing vermogen te wijzigen. Het feit dat de verzoekende partij de eerste correctionele veroordeling heeft ondergaan, doet geen afbreuk aan het voorgaande. De verzoekende partij heeft doodslag 'gepleegd' en is nog steeds geïnterneerd. De veroordelingen waarnaar de verwerende partij verwijst, blijken uit het administratief dossier.

Verder merkt de Raad op dat de samenlezing van de artikelen 55/4 en 9ter, §4, van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat een internering hun toepassing belet.

De verwerende partij merkt terecht op: *"Overeenkomstig artikel 9 § 1 van de Wet van 5 mei 2014 betreffende de internering kunnen de onderzoeksgerechten en de vonnisgerechten de internering bevelen van een persoon :*

1° die een misdaad of wanbedrijf heeft gepleegd die de fysieke of psychische integriteit van derden aantast of bedreigt en

2° die op het ogenblik van de beslissing aan een geestesstoornis lijdt die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden tenietdoet of ernstig aantast en

3° bij wie het gevaar bestaat dat hij als gevolg van zijn geestesstoornis, eventueel in samenhang met andere risicofactoren, opnieuw feiten zoals bedoeld in 1° zal plegen.

Een persoon kan aldus maar geïnterneerd worden indien hij een misdaad of wanbedrijf heeft gepleegd. Het is dan ook geenszins onjuist, laat staan kennelijk onredelijk van de gemachtigde om in de bestreden beslissing te verwijzen naar de veroordeling tot internering wegens doodslag."

Gezien de feiten, de kwalificatie van de misdrijven en de verwijzing naar de veroordelingen, die steun vinden in het administratief dossier, en de actueel zijnde internering, is de Raad van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om deze te kwalificeren als een *"ernstig misdrijf"* in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij staat overigens evenmin met welke verzachtende omstandigheden de verwerende partij had moeten rekening houden en welke dan wel eventuele pertinente feiten er zijn of andere omstandigheden voorhanden zijn, van aard om niet onder de toepassing van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet te vallen. Het betoog hieromtrent is in zijn concreetheid bijzonder vaag. Het lange verblijf in België heeft geen uitstaans met de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij is gescheiden van zijn echtgenote en toont evenmin nauwe contacten met haar dochters aan. De verzoekende partij gaat evenmin in op de aard en de omstandigheden waarin de feiten zijn gepleegd. Haar grief beperkt zich tot haar veroordelingen, waarbij zij wijst naar de straf die reeds werd uitgezeten voor het misdrijf opzettelijke slagen en verwondingen en naar haar geestestoestand voor de gepleegde doodslag. De bewering dat zij geen schuld treft aan de gepleegde daden wordt niet ondersteund met enig stuk buiten het feit dat zij geïnterneerd is, gegeven waar de verwerende partij rekening mee hield.

Het misdrijf dat de verzoekende partij heeft begaan en waarvoor zij werd veroordeeld, dient dan ook te worden beschouwd als een *"ernstig misdrijf"* in de zin van artikel 55/4, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij kon *in casu* op basis van het vonnis van 4 april 2016, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daad, de ernst en de internering ervan, terecht vaststellen dat de verzoekende partij zich onbetwistbaar schuldig gemaakt heeft aan een 'ernstig' misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, ook al is de internering van de verzoekende partij voorzien.

Voorts gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet niet preciseert dat het om *"actuele"* ernstige misdrijven dient te gaan en evenmin bepaalt dat hierbij dient rekening gehouden te worden met het gegeven dat de verzoekende partij slechts zal vrijgelaten worden als zij geen gevaar meer vormt voor de samenleving.

Waar de verzoekende partij stelt dat een afweging ontbreekt tussen de gepleegde feiten en de ernst van het risico in geval van terugkeer, merkt de Raad op dat geen verwijderingsbeslissing werd genomen en niet uit het administratief dossier blijkt dat zij moet teruggeleid worden naar Afghanistan.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat in de medische aanvraag gewezen werd op de problematische behandeling van de ziekte in Afghanistan, is deze grief niet dienstig omdat beslist werd de verzoekende partij uit te sluiten van het voordeel dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet biedt en ten gevolge hiervan een onderzoek naar de grond van de zaak zich niet verder opdrong.

Tenslotte wijst de Raad er nog op dat de voorbereidende werken expliciet bepalen: *“Het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.”* (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, p.36). Het staat de verzoekende partij derhalve vrij om te gepasten tijde bij het treffen van een verwijderingsmaatregel haar op dat ogenblik geldende medische situatie aan te halen in het licht van artikel 3 van het EVRM. Het arrest *Paposhvili* van het EHRM, waar de verzoekende partij op wijst, is in de beoordeling van de huidige zaak niet dienstig gelet op het ontbreken van een verwijderingsmaatregel.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten de Raad niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. Evenmin wordt een schending van de artikelen 9ter en 55/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er met een dienstig gegeven geen rekening werd gehouden.

Wat betreft de nog aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in alle redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling, zodat niet kan besloten worden tot een schending van het proportionaliteitsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN